

Fotografiet

Av Stig-Arne Sköldberg

Ett inramat foto på en gammal man,
i en ram som av guld är förgyllt.
Det skulle hämtats för länge sen,
men står ännu kvar i fotografens skylt.
Han har kraftig mustasch men knappt något hår
men i övrigt en fin fysionomi.
Fotot har stått där i något år
i fall mannen någon gång går förbi

Så en dag på min promenad gick jag in,
och frågar vem möjligen mannen är.
Fotografen svara med uppgiven min
*"En dag kom han bara in i min affär
han ville ha ett foto att ge till sin fru.
En avskedspresent", de va va han sa,
"för cancer har gripit tag i mig nu
och jag känner mig inte längre så bra".*

Men jag tyckte mig ha sett mannen förut,
och börja fundera på vem det kunde va.
Någon barndomskamrat? Jo absolut!!
Per, han emigrerade ju till USA.
Har han flyttat hem från landet i väst?
Så, han har blivit gammal o skröplig som jag.
Ja, att åldras i Sverige är kanske bäst.
Fast nu undrar jag om han lever idag.

Jag betalade, tog så fotot och gick
i hopp om att kunna hitta hans fru.
Jag leta bland vänner, på nätet, och fick
reda på var änkan hans bodde nu.
Jag ringde på dörren, med blommor och kort,
och undra om man kunde träffa Pär?
*"Nej", hon svarade, "i fjol gick han bort,
han bor tyvärr inte längre här".*

*"Den kväll han gick bort så höll jag hans hand,
och anade kanske att han skulle dö.
Kampen har varit lång, men ändå ibland
det känns som vi aldrig fick tagit adjö".*
Sorgen i ögonen, den glömmar jag ej,
när hon talade om sin älskade Per.
Jag lämnade fotot och tackade för mej
jag ville inte längre vara till besvär.